

TÉPETT SZÁRNYÚ MADÁR

Megrögzött gyűjtögető vagyok. A polcomon, a könyvek színes gerince előtt keskeny szalagként sorakoznak az emlékeim. Porosodnak évek, évtizedek óta. Ha kidobnám őket, a múltamból tépnék ki apró darabkákat, megjelenének a hiány repedései. Van köztük csorba edénydarab, most kék virág nyílik benne. Van szépen faragott kereszt, kagylók a tengerpartról, terrakotta cserépből készült mécses. Az előszobában pedig egy öreg esernyő támaszkodik a falhoz a nyolcvanas évekből...

Azon a régi tavaszon sokat esett, hetekig csak szürke felhők vonultak az égen. Összecsukott szárnyú, nagy, fekete madárként állt a család egyetlen esernyője az előszoba sarkában, az árnyékban. Aki vásárolni ment, az vihette magával, az iskolába indulva esőkabátot kellett fölvennem. Büdös volt, műanyag szagú, nem védett a víztől, csöpögött, beázott.

Kamaszlány voltam. Háborúztam önmagammal és a családdal. A szomorúan esős hetekben unatkoztam, úgy éreztem, bezártak. Nem mehettem sehová, bőrig áztam volna. Mindenki behúzódott a négy fal közé, a lakótelep ablakaiban állva integettünk egymásnak a barátaimmal. Csak fél órára, nyaggattam anyámat, csak tíz percre, csak köszönünk egymásnak, csak megkérdezni, mi van velük, beszélni pár szót, hogy tűnjön el ez a sötét felhő belőlem. Nem volt még mobiltelefon, internet, facebook és messenger. Helyettük kézjelek az ablakban állva, suta integetés, vastag filctollal papírra írt üzenetek, hogy messziről is jól olvasható legyen. Apró szeretetjelek.

Éjjel volt, szombat, jól emlékszem arra a napra. Titkos kódok villantak a papírokon, megvilágítva zseblámpával, barátok az ablakokban. És fényjelek, saját morze, meg tudunk beszélni sok mindent. A felnőttek aludtak már, mikor az esernyőt felkapva, csöndesen becsuktam az ajtót magam után. A téren senki, üres volt, mint máskor sohasem, a hintákat a szél lengette csak, fülsértően megnyikordult néha a lánc.

Lassan nyíltak a lépcsőházi ajtók, árnyékok jelentek meg, az utcai lámpák fényköre aranszín sávokat rajzolt a ruhánkra. Mindegyik kézben esernyő, én is reszketve tartottam, zuhogott még mindig. Ölelések, suttogások, csöndes szavak, fontos, mennyire fontos érintések.

Kezünk, cipőnk vizes volt, a póló rátapadt a bőrünkre, a szél oldalról csapta testünknek a vízcseppeket. Vacogva nevetgélünk együtt, mi négyen, barátok, három lány, egy fiú. Táncoltunk is, dúdoltuk az Ének az esőben dallamát, mindegy volt már akkor, vállaltuk a leszidást, a megfázást.

Hajnalgig tartott a szabadság, úgy éltük át, mint egy nagy kalandot. Mámorított a lopakodás, a titok, a „csak mi tudunk róla” élménye.

Anyám az ágyon ülve várt. Nem szólt semmit, apró, törékeny asszony. Megtörölgette a hajam, száraz ruhát nyomott a kezembe. – Aludj most már! – súgta.

Az esernyő ma is ott áll a sarokban, összecsupkott szárnyú, nagy, fekete madár. Költözésről költözésre vittem magammal, nyúzott már, a széle is szakadt, megsebezték az évek. A barátokat régen otthagytam a múltban. De az esernyő még őrzi a régi emlék apró vízcseppjeit.